

Sygn. akt I CSK 211/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa [...] Instytutu [...] Oddziału w S.
przeciwko Wojewódzkiemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
w [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w R. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 20 września 2011 r. o tyle tylko, że kwotę 70000 zł, stanowiącą poniesioną przez powoda należność za składowanie spalarni odpadów, obniżył do kwoty 57800 zł, a w pozostałej części apelację oddalił.

Pozwany oparł skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania powołał przesłankę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie zagadnienia prawnego połączył z potrzebą wyjaśnienia kwestii, czy w świetle brzmienia art. 353 § 1 i art. 354 § 1 k.p.c. pozbawienie danego podmiotu statusu beneficjenta i przyznanie takiego statusu innemu podmiotowi, w drodze kolejnego porozumienia, powoduje wygaśnięcie, mimo braku zaspokojenia wierzyciela, niewykonanych zobowiązań pierwotnego beneficjenta, wynikających z umowy, którą przyznano mu status beneficjenta.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy

skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego zagadnienie jest pozbawione cech kwalifikujących je jako zagadnienia prawnego nowego i nierozwiązanego dotychczas, w przyjętym rozumieniu. Kwestia treści cywilnoprawnego stosunku zobowiązaniowego oraz reguł jego wykonania była przedmiotem licznych wypowiedzi orzecznictwa sądowego, jak też przedstawicieli literatury prawniczej. Skarga nie zawiera argumentów wskazujących na wątpliwości związane z wykładnią tych uregulowań, zmierza w istocie do poddania kontroli prawidłowości ich zastosowania w zaskarżonym wyroku. Nie uwzględnia jednak w należyтым zakresie okoliczności rozpoznawanej sprawy, w tym przyjętych przez skarżącego obowiązków, określonych zgodnie z zawartym porozumieniem, jak też okresu powstania należności objętej kwestionowanym roszczeniem. Nie ma podstaw do uznania, że motywy wniosku wyczerpują powoływaną przesłankę przedsądu.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

es